

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Zindanlar sermaye egemenliğinin önemli araçları. Sokaklar ısındıkça zindanlar kapışmanın önemli alanları haline gelir. Sokakta denetim için zindanda egemenlik peşindedir sermaye devleti. En acımasız, en vahşi saldırıları tertipler. Devrimci tutsakların iradelerini kırmak ister. Korku ve gözdağı vermek, emekçileri sindirmek ister.

17 yıl önce 19 Aralık 2000'de bu mantıkla saldırdı devrimci tutsaklara. 20 zindana birden ağır silahlarla, askeri helikopterlerle aynı anda saldırdı faşist devlet. Utanmadan adına "hayata dönüş operasyonu" dedi bu katliamın. 28 devrimci tutsak katledildi, yüzlerce tutsak yaralandı, ardından başlayan Ölüm Orucu eyleminde ise 122 devrimci ölümsüzleşti, yüzlercesi sakat kaldı...

Ne devrimci tutsaklar dizçöktü, ne de emekçi halklar boyun eğdi...

Yine milyonlar sokakları, alanları doldurdu, yine emekçi sınıflar ve halklar kavgaya daldı. Gezi ayaklanması oldu, 6-8 Ekim Serhıldanı yaşandı, grevler, mitingler dur durak bilmedi. Faşist devlet en nihayetinde OHAL ilan etti tüm ülkede. İşten atmalar, tutuklamalar, katliamlar, sokağa çıkma yasakları... yine zindanlar ve devrimci tutsaklara saldırılar geldi!

12 Eylül'ün deneyip başaramadığı "Tek Tip Elbise" bu defa da dinci faşizm tarafından gündeme getirildi. Tutsaklar kaçırılıp sürgün edilmeye, kıyafetleri toplanmaya, kitaplarına el konulmaya başlandı. Yayınlar verilmez oldu. Yine zorlu mücadeleye girişecek yine biz kazanacağız. Tek tip elbiseyi giymeyeceğiz!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

6 - 20 Aralık 2017 / S 038 / 1 TL

BÜTÜN İKTİDAR

EMEĞİN OLACAK

Mahkemeler, rüşvetler, offshore hesaplar, milyon dolarlar, milyon avrolar, avantalar, rantlar, sıfırlanamayan milyoncuklar, gemicikler... Zarar davası, Man adası, her tür kaçakçılık haberleri, iliğine kadar mafyalaşan bir devlet ve iktidar... Dinci-faşizm ve onun Reisini çevreleyen "hale"nin dayanılmaz kokusu yayıldıkça yayılıyor. Çürümenin boyutları korkunç. Sermaye sınıfı açısından bile taşınamayacak boyutlara ulaşmış durumda.

Çürüme ve yozlaşma, sermayenin genetik özelliğidir. Işıltılı plazalar, zarafet ve "saygınlık" tekellerin reklam yüzüdür! Doğuşundan bugüne yerküreyi kana ve her tür vahşete boğan sermayenin bizzat kendisidir. En vahşi çıkar ilişkileri onun tek gerçek özüdür. Karanlık dehlizlerinde her tür insanlık suçunu, çeteleşme, mafyalaşma kol gezer. Dinci faşizm bu iğrenç karanlık tarafın yüzeye vurmuş halinden başka birşey değil!

Mevcut iktidar piramidinin "bağırsak ortaklığı", uzun süreli iç savaşın ve bir türlü bastırılmayan devrimin baskısı altında ve bizzat bu baskının etkisiyle çoktan iç uyumunu yitirdi, paramparça olmakta. İşlenen suçların ve yozlaşmanın belgesi olan dosyalar saçılıyor ortalığa. Çıplak gerçeklik hiçbir şeyle örtülemeyecek denli şeffaflaşıyor. Yaşanan süreç en geniş kesimlerin gözünü açıyor. Mevcut düzenin gerçek yüzünü herkes görüyor.

Bu durum sermaye egemenliği açısından da sürdürülemez hale geldi. Emperyalist tekeller açısından dinci-faşizm ve reisinin ömrü çoktan doldu. Belli bir süredir bir yenisiyle değiştirilmesi gerekiyordu. Başka koşullarda kolayca halledilebilecek bu sorun, mevcut şartlarda dört başı mamur bir

"doruk bunalımı" haline gelmiş bulunuyor.

Üstüne basa basa tekrarlayalım. Mevcut durum bir "doruk bunalımı"dır. Bir burjuva iktidarın en zayıf, en dayanaksız durumunun adıdır doruk bunalımı. "Yıkmadıkça yıkılmayacak olan hükümet bunalımı" denen şey işte budur! Emekçi sınıfların darbeyi vuracakları dönem işte budur!

Gelişmeler tüm iradelerin dışında bizi bu noktaya getirdi. İşçi sınıfı örgütleri, emek örgütleri, sosyalist parti ve çevreler, devrimci güçler hala içinden geçmekte olduğumuz dönemi kavramaktan çok uzaklar. Kendi kabuğunda yaşayanlar, her tür liberal sapmalar, iktidar irade ve iddiasından uzak duranlar içinden geçmekte olduğumuz süreçle birlikte çürüyüp iyice yozlaşacaklar. Hala Atlantik ötesinden dökülecek belgelerle Reis'ten kurtulma sırlığını aşabilmiş değiller. Anti-emperyalizm adına kendini dinci faşizmin yanına yedekleyenlere hiçbir sözümüz yok. Onlar katıksız sosyal-şovenler olarak devrimin karşısında konumlanıyorlar. Ama bu tarafta, emek saflarında olup hala "tepedeki tepişmeyi" salt izleyici konumunda seyretmeyle yetinen, kendi güç ve konumuna hiç güvenmeyen dostlara hatırlamak zorundayız. Kendi öznel güçlerimizin yanılmasına düşmeksizin ileri atılmak zorundayız. İnisiyatif, girişkenlik ve kendine güven... Ya şimdi emeğin iktidarı şiarıyla sürece müdahale için harekete geçeriz, ya da bu çelişki ve çatışmanın burjuva "çözümünün" basit seyircileri olarak çok gerilere düşeriz. İnisiyatif ve girişkenlik yoksunluğu her devrim döneminin en ölümcül hastalığıdır. "Şimdi devrim zamanı!" sloganı bugün hiç olmadığı kadar güncel hale gelmiştir.

>>Editör...

İKTİDAR SORUNU

Türkiye'de dinci faşist hükümetin ve onunla birlikte sömürücü kapitalist düzenin olağanüstü bir süreçten geçtiği kuşkusuz. Yine kuşku yok ki, dinci faşist parti ve onun başının, ister Zarrah denen adamın açıklamaları, ister ortalığa saçılan belgeler nedeniyle olsun, gözlerine uyku girmiyor.

Gelişmeler biliniyor, tekrarlanmanın gereği yok. Üzerinde durulması gereken nokta, işçi sınıfı ve diğer emekçilerin buradan çıkarılmaları gereken sonuçlar ve izlemeleri gereken yoldur.

3

Başka Bir Özne

C.Dağlı

2

Kapitalizmi Yıkacak Olan Sınıf Mücadelesidir

Özgür Güven

4

Kaçmaya Hazırlanıyorlar

Umut Çakır

5

Sosyal Medyanın Etkili Kullanımı Üzerine

Umut Güneş

7

Vatan-Ümmet-Sakarya

Ali Varol Günel

9

BAŞKA BİR ÖZNE

BAŞYAZI

C. Dağlı

Günümüzde bir noktada, bir bölgede, bir kentte patlak veren bir eylem kısa sürede ülkede geniş kitleleri harekete geçiren genel ve büyük bir eyleme, eylemler dizisine yol açabiliyor. Toplumsal devrimin, sosyalizm uğruna mücadelelen gücünü ve düzeyini gösteren bu durumun açıklanması gerekiyor.

Kapitalist sömürü bütün ülkelerde aynı biçimde gerçekleşiyor. Emek-sermaye ilişkisi her yerde aynıdır ve kapitalizmin ekonomik yasalarının egemenliği altındadır. Bütün ücretli emekçiler aynı ve ortak maddi koşullarda bulunuyorlar. Aynı maddi koşulları emekçileri birleştiren ve ortak hareket etmesini sağlayan koşullardır. Ücretli emekçileri harekete geçiren uzlaşmaz sınıf çelişkileri, maddi koşulların gelişimiyle birlikte gelişir ve keskinleşir. Ve aynı maddi koşulların tarihsel olarak gelişmesi, bu çelişkilerin devrimci çözümünü de içinde taşır.

Emekçi ve sömürülen sınıfın maddi yaşam koşulları irdelenirken, kaba bir bakış açısına düşülmemelidir. Somutlamak gerekirse, işçi ücretlerinde parasal artışa rağmen, emekçilerin maddi koşulları her geçen gün daha kötüye gidiyor. Çağdaş kriterlere vurulduğunda, ezilen ve sömürülenlerin yaşam koşullarının ne kadar kötüleştiği, ağırlaştığı ve zincirlerine yeni bir halka eklediği görülecektir. Ücretlerde parasal artışa karşın, emeğin sermayeye gerçek bağımlılığı arttı ve kapitalist kölelik zincirleri iyice ağırlaştı ve dayanılmaz hale geldi.

İşçilerin içinde bulunduğu ağır kölelik koşulları ve emekçilerin yaşam koşullarının üzerine dayandığı kapitalist üretim düzeni, emekçilerin kapitalist sınıf düzenine karşı biriken ve büyüyen öfkelerinin temelidir. Kapitalist sömürünün yoğunlaşması, kapitalist kölelik zincirlerinin ağırlaşması ve burjuva devletin varlığı ve şiddetlenen saldırıları emekçi öfkesine, kapitalizme karşı devrimci öfkeye yol açıyor. Güncel burjuva toplum, her yerde kitlelerin öfkelerinden doğan devrimci eylemlerle sarsılıyor.

Emekçilerin öfkelerinin on yıllarca biriktiği, burjuvazinin sınıf egemenliğinden kendi isteğiyle vazgeçmeyeceğinin kesin olduğu bir yerde, egemen sınıf, ezilen ve sömürülen yığınların zoru ve öfkeleriyle devrilir.

Çalışan yığınların üzerinde ortan ekonomik ve politik baskının yanında, bireyler üzerinde uygulanan toplumsal baskının sürmesi, kitlelerin kapitalist toplum düzenine karşı olan öfkelerini ve başkaldırısını iyice alevlendiriyor. Erkeklerin kadınlara yönelik saldırıları ve toplumun kadınlar üzerinde artan baskıları en isyan ettirici noktaya geldi. Ağır ve şiddetli baskı koşullarının doğurduğu büyük toplumsal patlamalar önümüzde.

Bütün bu koşullar oluştuğunda, küçük bir eylemin, büyük bir ayaklanmaya; ayaklanmanın devrimci dönüşmesi kaçınılmaz olur.

Günümüzde işçileri birleşmeye, örgütlenmeye, eğitilmeye iten etkenler aynı maddi koşullara sahip olmaktan ileri gelmiyor yalnızca; işçi sınıfı hareketi bunun ötesine ve ilerisine varmıştır. Dünya devrimci proletaryası sınıf savaşı ve sosyalizm mücadelesinin büyük deneyimine sahiptir. Enternasyonal sınıf savaşının büyük okulundan geçmiştir. Devrim eğitiminden geçmiştir. Dolayısıyla yüksek bir politik devrimci bilinci taşıyor. Tüm bu olgular şu anlama gelmektedir ki, bir alanda başlayan eylemlerin, anında başka yerlere de sıçraması sadece kendiliğinden, çelişkilerin vb. harekete geçiriciliğinden kaynaklanmıyor, devrimci bilinci taşıyan kitlelerin etkisi de burada önemli bir rol oynuyor. Küçük-burjuva sosyalizmi, proletaryanın entelektüel düzeyini ve insanlığın geleceğini belirleyen ileri niteliğini kavrayamadığı içindir ki, eylemlerde bilinç ögesini görmez.

Bugünkü tarihsel aşamada emekçi kitlelerin ileri politik düzeyine gözlerini nasıl kapatabiliriz! Komünizm sadece bir avuç öncünün görüşü ve hareketiyle sınırlı değildir. Komünist fikirler her ülkede milyonlar tarafından benimsenmiştir. Komünizm bir dünya görüşü, bir politik hareket olarak kitleler için bir güçtür. Bu gücün bütün ilercisi, devrimci yığınsal hareketlerde belirgin ve yön verici bir etkisi ve ağırlığı var. Bu etkiyi Gezi'de herkes gördü. Öznedeki büyük değişim kesinlikle ama kesinlikle bilince çıkarılmı.

Devrimin bütün koşullarının oluşması ve bir araya gelmesi, bize, devrim için en uygun durumu verir, fakat henüz bir devrimi vermez. Devrim olayların gelişmesiyle oluşur, ancak, devrimin zaferi olayların kendiliğinden akışı içinde gerçekleşmez. Devrim gibi tarihi bir olayı gerçekleştirmek bilinçli, yöntemli, disiplinli bir örgütlü hazırlığı gerektirir. Tek başına öznenin hazırlığı, çabaları vb. devrimi gerçekleştirilmeye yeterli değildir, fakat, genel koşulların oluştuğu bir momentte, öznenin ciddi hazırlıkları ve müdahalesi, başka zaman elde edilemeyen bir sonuç getirir. Bu şartlarda öznenin müdahalesi belirleyici bir etkidir.

Çağımız, çağın en etkileyici ve en sürükleyici gücü olan, Marksist-Leninist hareketin bugünkü konumu ele alınmadan, tüm gerçekliği içinde değerlendirilemez.

Bir eylem, isyan ya da genel ayaklanmanın hemen örgütlenmesi ve egemen sınıfa karşı yönelmesi için, bu gücün önceden oluşması ve harekete geçecek bir durumda olması gerekiyor. Bu, daha çok devrimci kitleler için doğrudur. Bu güç milyonlara ulaştığına göre, eyleme geçmesi durumunda, geriye kalan kitleleri etkilemesi ve ortak devrimine çekmesi anlaşılır bir şeydir.

Tarih, aynı amaca yönelen kitlelerin ortak etkinliğinden başka bir şey değildir. Bu topraklarda, aynı devrimci amaç için yıllardır savaşıyor geniş işçi ve halk kitleleri var. Ortak amaç için ortak mücadele veren bilinçli kitlelerin varlığı nedeniyle ki, bir yerde ortaya çıkan bir eylem, her yerde destek buluyor. Tüm bu çaba ve mücadelelerin sonucu yapılan tarih yeni bir dünya için savaşan kitlelerin eseri ve ortak tarihi olacaktır.

Eylemlerin başka eylemlere ve eylemlerin yüksek biçimlerine yol açması, basit bir etkiden, sıradan bir dalgalanmadan daha fazla, daha derin bir şeydir. Bilinçli, amaçlı, ısrarlı, devrimci bir sınıf kavgası yarım yüzyıldır sürüyor. Ulaştığımız ileri devrimci düzey, dünya işçi hareketleri arasında, ön sıralardadır. Devrimci komünist hareket, doksana sonrası, dünyada çok daha öne çıktı. Doksana sonrası, bir çok yerde, sosyalizmden açıkça uzaklaşırken, bu topraklarda, sosyalizm, Marksizm-Leninizm en etkin bir şekilde yükseltildi. Böylece enternasyonal işçi hareketinde ne denli sağlam bir yer tuttuğunu ortaya koydu. Böylece bir eylem patlak verdiğinde ileri, devrimci nitelik taşıyan bir özneye dayanmaktadır. Devrimci öznenin varlığı, hareketin daha ileriye gitmesinin güvencesidir.

Devrimci sınıf savaşının büyük okulundan geçen öznel dönüşüme uğramış, niteliğini yükseltmiş tek kelimeyle başka bir özne olarak, eylemlere katılıyor.

Buradan su sonuç çıkmaktadır ki, eylemler başladığında, yalnızca başka yerlerde yankı yapmakla kalmayacak, yüksek bir bilinçle, burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmeye yönelecektir.

TekTipleşmeyeceğiz

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ), Elazığ T Tipi'nde kalan kadın tutsakların yaşadığı baskı ve işkenceler üzerine İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması yaptı.

20 Kasım günü yapılan basın açıklamasında, Elazığ Zindanı'ndaki kadın tutsakların 1 Kasım'dan bu yana kimlik dayatması sebebiyle açlık grevinde oldukları söylendi. "Elazığ T Tipi Hapishane'de yaşanan işkenceye sessiz kalma" denilen basın açıklamasında TDİ adına Murat Baştuğ açıklamayı okudu.

Açıklamada, Diyarbakır barosunun hazırladığı Elazığ Hapishanesi Raporu'nda yer alan baskılar sıralandı:

- Fiziki ve psikolojik baskı, cinsel şiddet, kötü muamele ve işkence;
- Sağlık hakkına erişim engeli;
- Sıcak su ihtiyacının düzenli verilmesinin engellenmesi;
- Ortak kullanım alanlarına kameraların takılması;
- Disiplin cezaları;
- Nakiller, hastane ve adliye gidiş gelişleri sonrasında çıplak arama dayatması;
- Hastanelerde kelepçeyle muayenenin zorlanması;
- İletişim ve görüş yasağı;
- Kitap, dergi ve gazete yasakları gibi keyfi uygulamalar...

Bu saldırılar ve hak gasplarıyla ilgili İHD ve Baroya çok sayıda açıklama gittiği söylenen açıklamada, trans bir kadının yaşadığı saldırılar, çocukların adli suçlu çocuklarla bir arada tutulduğu vb saldırılar da aktarıldı.

Kimlik dayatmasına yönelik de, kadınlara taşımaları dayatılan kimliklerde "terörist" yazıp yazmamasının hiçbir önemi olmadığı, tekmler işlev görsün diye üretilen keyfi bir dayatma olduğu vurgulanarak, "24 saat dört duvar arasında kalan bir kişiye kimlik çıkarmanın ve koridorda taşımalarının mantıksızlığı bir yana, kendi kimlikleri gasp edilen bir kişiye kimlik çıkarmak ve taşımalarını istemek, her sorulduğunda askeri mantıkla kim olduğunuzu söylemesi beklemek, sistem açısından ancak bir akıl tutulması olarak açıklanabilir" denildi.

Devletin cezaevlerine yönelik saldırıları ve tutuklama tehditleriyle verdiği mesajın halkı sindirmek ve korkutmak amaçlı olduğu söylenen açıklamada, bu saldırıların verilen mücadelelerle defalarca yenildiği hatırlatılarak toplumun tüm kesimleri duyarlılığa çağrıldı.

Basın açıklaması, "Tarihimizden öğrendiklerimizden yola çıkarak bir kez daha sizlerin aracılığıyla ifade ediyoruz ki, tek tipleşmeyeceğiz. İçeride ve dışarıda birlikte mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz" denilerek sona erdi.

Ardından söz alan Ümrân Yurdayol, geçtiğimiz günlerde Elazığ Zindanı'nda çıkan yangına ilişkin "tatbikat" açıklaması yapıldığını söyleyerek, bunun cezaevi katliamlarından önce yapılan tatbikatları hatırlattığını söyledi.

Tutsakların bu hafta da kimlik dayatması devam ettiği için görüşe çıkmadığını ve ailelerin endişeli olduğunu söyledi.

Evleri İşaretlenen Alevilerden Protesto

Malatya'da Cemal Gürsel Mahallesi'nde yaşayan Alevilerin evleri işaretlendi. Bu olay, 23 Kasım günü PSAKD'ın çağrısını yaptığı bir yürüyüşle protesto edildi.

Mahallede Paşaköşkü Çeşme Durağı'nda toplanan Alevi emekçiler ve çok sayıda kişi Cemal Gürsel Mahallesi'ne sloganlarla yürüdü. Yürüyüş boyunca sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı.

Mahalleye gelince bir açıklama yapan PSAKD Malatya Şube Başkanı Mehmet Topal, Maraş Katliamı'nda katledilenleri anmak için hazırlık yaptıkları bu dönemde, bu işaretlemelerin tesadüf olmadığını söyleyerek söze başladı. Bu işaretlemeleri Erzincan'da, Antep'te, Adıyaman'da da gördüklerini söyleyen PSAKD Şube Başkanı, Malatya'daki son işaretlemelerin de üzerinin örtülmeye çalışılacağını belirtti.

Alevilerin tarih boyunca katliamlara ve saldırılara rağmen mücadeleden yılmadığı ve boyun eğmediği söylenen açıklama, "Bilmiyorsarlarsa tarih kitaplarına bak-sınlar. Kalender Çelebi'yi, Pir Sultan'ı, Seyit Rıza'yı bir kez daha okusunlar. Tarih boyunca yapılan zulümler, katliamlar bizleri yolumuzdan döndürmeye yetmedi, bundan sonra da döndüremeyecektir" denilerek sona erdi.

1 hafta sonra da İstanbul Bahçelievler'de Alevi bir ailenin kapısına üç hilal çizilerek çarpı işareti konuldu; "Defol dinsiz" ve "İslam" yazılmaları yapıldı.

Devletin "provokasyon" diye nitelendirdiği bu saldırılar, Alevilerin yeni bir katliamla daha yüz yüze olduklarını gösteriyor bizlere.

KAÇMAYA HAZIRLANIYORLAR

UMUT ÇAKIR

İçerde ve dışarda gelişen bir dizi olay, dinci-faşizmin iktidarı yürütme koşullarını hızla kaybettiğini, bu kaybı telafi etmesi beklenen olağanüstü baskı mekanizmasının artık işe yaramadığını; herhangi bir devrimci atılımın karşısında fazla direnç gösteremeyeceğini farkeden hükümetin adeta "Bekenden sonra tufan" kayıtsızlığı sergilediğini ve her şeyi bırakıp kaçabilecek şekilde hazırlık yürüttüğünü akla getiriyor.

Dış gelişmelerin başında, Suriye'deki durum var. Trump ve Putin, Rojava'ya bir statü kazandıracak anlaşmayı yaptılar. Bunu duyan RTE, soluğu Soçi'de aldı. Uçağa binerken önceki kostaklanmasıyla, Putin'in yanındaki konuşma arasındaki uçurum, baş döndüren cinstendi. İnsan merak ediyor: Putin'in elinde ne var? 15 Temmuz'a dair gerçekler, ya da IŞİD'le girişilen işler, her ne ise, RTE'yi dakikalar içinde ikna etmeye yetmiş.

Meseleyi dinci-faşizm açısından korkutucu kılan birden fazla sebep var. Rusya ve ABD, Ankara'nın "Beka sorununu" ilan ettiği bir konuda onu kaele bile almadılar. Dinci-faşist hükümeti tümüyle görmezden gelen bu tutum, TC'nin Ortadoğu hesaplarını kapatıyor. Oysa, o hesap açık olduğu sürece, efendilerinden cömert ve hoşgörülü destekler bulmakta zorlanmamıştı. Diğer taraftan, bölgede kazanan taraf Rusya, koşullara boyun eğen ABD'dir. Washington bu sahadaki kayıplar sorumlusu olarak Saray ve şürekasını görüyor.

New York'da devam eden Rıza Sarraf davası, bu noktada devreye giriyor. Yakın zamana dek ABD, bu davayı, Ankara bölgesinde kendine uygun bir politik hat izlesin diye, şantaj amacıyla kullandı. Şimdiden sonra cezalandırma amaçlı bir soruşturmayla döndü. Son kez bir pazarlık umuduyla, Washington parklarında randevu bekleyen Binali'yi, cebine bir ultimatom koyup geri yolladılar.

İçerideki bir dizi başka gelişme, sadece dinci-faşizmin değil, ona dayanak teşkil eden tekeli sermayenin geleceğini tümüyle karartacak denli önemli.

En başta ekonomi, gizlenmesi gayrı olanaksız bir çöküş trendine oturdu. Aynı anda döviz, faiz, enflasyon, işsizlik ve pahalılık, dik bir eğri çizmeye başladılar. Bu tabloyu en son 2001'den hatırlayan milyonlarca emekçi için, o zamandan çok daha ciddi alarm zilleri çalmaya başladı. Emekçiler, geçen yıllarda, yirmi kattan daha fazla borca battılar. Çöküş çizgileri belirginleştikçe, sıcak para diye anılan dış kaynaklı kredi paralar, fırsatını buldukça soluğu dışarıya alıyor. AKP için hayati önemde bir sorun. Şöyle ifade edersek abartı sayılmamalı: AKP, sıcak para akışı sürdükçe iktidarda kalabildi, sıcak paraıyla birlikte gidecek.

Çivisi iyiden iyiye çıkan ekonomi, sınıflar mücadelesini de nihai bir hesaplaşma yönünde kışkırtıyor. Emekçi sınıfların önemli bir kısmını, kararlı bir kavgadan uzak tutan etmenlerden birisi, %60'ları geçen borçluluk oranıdır. Faizler düşük kaldıkça ve sıcak para akımı sürdükçe, borçlanarak yaşam mümkün. Ama, içeride herhangi bir karışıklık faizleri yükseltir; bu nedenle borçlu emekçiler kendi ayaklarına kurşun sıkmaktansa, dışlarını sıkıp biraz daha dayanmayı tercih ediyorlar. Şimdilerde tercih şansları yok oluyor.

Ekonomide kararın bulutlar, devletin istihbarat raporlarına "yeni bir Gezi" beklentisi biçiminde yansıyor. Bunu görmek için istihbarat raporlarına gerek yok. İşçi sınıfı ve emekçi kesimlerin kaynaşma, öfke birikimi, yüzeye vuruyor. Beş ilde birden ayağa kalkan saya işçilerini, "Hükümet istifia!" sloganları ile AKP binasını ablukaya alan tütücüler izledi. Aynı kaynaşan öfkeyle fındık ve kayısı ağaçlarını kesenler çoğalıyor. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" sloganıyla Gezi'yi hatırlatan Zonguldak maden

Ekonomide kararın bulutlar, devletin istihbarat raporlarına "yeni bir Gezi" beklentisi biçiminde yansıyor. Bunu görmek için istihbarat raporlarına gerek yok. İşçi sınıfı ve emekçi kesimlerin kaynaşma, öfke birikimi, yüzeye vuruyor. Beş ilde birden ayağa kalkan saya işçilerini, "Hükümet istifia!" sloganları ile AKP binasını ablukaya alan tütücüler izledi. Aynı kaynaşan öfkeyle fındık ve kayısı ağaçlarını kesenler çoğalıyor. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" sloganıyla Gezi'yi hatırlatan Zonguldak maden işçileri, hepsi, OHAL'in kalın duvarlarında, hükümetin kanını donduran gedikler açıyor.

İşçileri, hepsi, OHAL'in kalın duvarlarında, hükümetin kanını donduran gedikler açıyor. En ağır baskı koşulları altında cesaretle öne çıkanların, milyonların ayaklanmasında oynadıkları roller, tarihten biliniyor.

Dinci-faşizm ne içeride ne de dışarıda, onu bir uçuruma doğru sürükleyen gelişmeleri durdurabilecek güçte değil. Kan kaybını önleyemeyen iktidar, son zamanlarda adeta "Benden sonra tufan" kayıtsızlığıyla hareket etmeye başladı.

Hazine, gerekçesi belli olmayan

oranlarda, muazzam borçlanmalara girdi. Merkez Bankası, durduk yerde, piyasalardan altın toplamaya başladı. Bunlar, zaten bozulan ekonominin göstergelerini daha da kötüleştiriyor. En dikkat çeken gelişme, tüm belediye rantlarına merkezi yürütme erkinin el koyması girişimidir. Onlarca milyarlık rantı, merkeze bağlayan adımlar, Topbaş ve Gökçek gibi ağır topların istifasına neden oldu. Onbeş yıllık hükümetleri boyunca dinci-faşizm, toplumun en yoksul kesimlerini, belediyeçilik üzerinden kontrol altına alabilmişti. Dinci-faşizmin, kendi tabanı ile kurduğu ilişkinin ana manivelası bu belediyelerdi. Şimdi belediye gelirleri, yandaş sermaye tekellerinin kasaları biran önce dolsun diye, merkeze bağlandı.

Bu alelacele adımların dahası da var; bir yanda geniş kesimlerin açtıkları tepkisini çeken fahiş vergi zamları, diğer yanda bütçe ve hazineyi talan eden akıl almaz devlet ihaleleri, banka kredilerine hazine garantisini sunan fonun kalıcılaşması, bankacılara enflasyon %15 çıkmışken tek haneli faiz dayatması... Hepsi şuna işaret ediyor: Dinci-faşizm, ekonomik çöküşü hızlandırma pahasına, kendine yakın tekellerin kasasını alelacele doldurma peşinde. Zamana karşı bir yarış. Çünkü, Wall Street Journal'ın haberine göre, Türkiye ekonomisi, madenlerdeki kanaryadan farklı değil.

Bütün bunlar, bir sonraki seçimi kazanmaya hazırlanan bir hükümet partisinin görüntüsüne hiç uymuyor. Bu noktada akla iki olasılık geliyor: Ya seçimlerde çevirecekleri hile-hurdada fazlasıyla güveniyorlar, ya da çıkıp gitmeden önce oteldeki eşyaları bavuluna tıktırarak turist gibi davranıyorlar.

Eldeki bütün imkanlara rağmen, seçimleri gözden irak manipüle etmenin belli bir sınırı var. Bu kadar kan kayıbdan sonra ancak, bir ayaklanmayı kışkırtacak denli aşıktan, kör parmağım gözüne cinsinden bir manipülasyon, dinci-faşizmi bir seçimden galip çıkara-

bilir. Ekonomi bu denli çöküş sürecindeyse, halkın büyük çoğunluğu geleceği bugünden daha karanlık görüyorsa, her hileli seçim, topyekün bir ayaklanmanın en geçerli bahanesi haline alır. Üstelik, daha şimdiden boykot tutumunu benimseyen çok geniş bir devrimci kitlenin, böyle bir ayaklanmayı ateşleyecek, sürükleyecek güç ve azmi oluşturmaya hiç de ihtimal dışı sayılmamalı.

Öyleyse, seçimleri erteledikçe, kaçıp gitmeye hazırlandıklarını düşünmemiz için yeterince sebep var. Zaman dinci-faşizmin aleyhine işliyor. Proleter öncü, devrimci kitleler arasında şu kanaatin kesinleşmesi için var gücüyle çalışmalıdır: Sınıf dengeleri öyle bir noktada ki, devrimci kitlelerin her ileri atılımı, gücünü aşan çok büyük sonuçlar doğurmaya adaydır. Küçük çaplı dahi olsa, kitlelerin cüretli bir çıkışı, hiç olmadığı denli sonuç elde etmeye yatkındır. Dinci-faşizm şimdi kendi eliyle kendi altını boşaltıyor, tabandaki her kıpırdanış, tepeden büyük taşların yuvarlanmasına vesile oluyor.

Proletarya, görünürde her şeyin pek umutsuz, en geniş yığınların pek sessiz durduğu ortamda, görüntünün ardındaki büyük fırsatları değerlendirebilmek için, cesaret ve cüretle ileri atılmalı. Yoksa, ortaya çıkması çok büyük olasılık olan karmaşadan, iktidar dışında her tür rıvır-zıvır talep eden hak-hukukçular yararlanırlar. Gelişmeler ne denli devrimci olursa olsun, proleter öncünün yokluğunda, işler yine döner dolaşır, küçük-burjuva uzlaşmacıların düşüncel tarlasını bulur. Çünkü o düşünceler, eğitim ve bin bir türlü yolla emekçilere buluşturulan egemen burjuva ideolojiye, geleneksel fikirler, önyargı ve darkalplara dayanır.

Dinci-faşizmi her an kaçıp gitmeye hazır biçimde diken üzerinde tutan devrimci koşullar, proleter öncünün omuzlarındaki yükü azaltmıyor, tersine kat be kat çoğaltıyor.

Nuriye Ve Semih İçin Kadıköy'de

Nuriye ve Semih İçin Dayanışma, Cuma günü Kadıköy eylemlerine devam ediyor.

24 Kasım ve 1 Aralık günlerinde yapılan eylemlerde yine "İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açıldı. 24 Kasım günü yapılan eylemde, Nuriye Gülmen'in doğum günü olması sebebiyle ayrıca "İyi ki Doğdun/Direnci Doğurdun Nuriye Gülmen" dövizleri de açıldı.

Dayanışma adına basın açıklamasını Meltem Servi okudu. Açıklamada, "Coğrafyamızda bütün okullarda öğrencilerin öğretmenlerine çeşit çeşit kokan çiçekleri taç yaptığı öğretmenler günü bugün; aynı zamanda Nuriye Gülmen'in doğum günü. Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve direnen tüm eğitim emekçileri çocuklarından çiçek alamadı bugün. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça öğrencilerinin gülen bakışlarından mahrum ve tecrit altındalar" denilerek, KHK'larla öğrencilerinden mahrum bırakılan tüm öğretmenleri selamladılar.

Nuriye ve Semih'in açlık grevlerinin 268. günü olan, aynı zamanda 6. duruşmanın da olduğu 1 Aralık günü yine Kadıköy'de toplanıldı.

Dayanışma adına konuşan THİV temsilcisi Ümit Efe, "218 gündür eylemlere ses olmaya çalıştık" derken, bu mücadelenin bu kadar uzun sürmesini beklemediklerini de söyledi. Efe, "Bu ülkede 130 binin üzerinde işten çıkarılan, sivil ölü haline getirilen, sosyal haklarından men edilen, pasaportlarına el konulan, aileleriyle açlığa mahkum edilenlerin sesi olmaya devam ediyoruz" diye sürdüğü konuşmasını "Mücadelemize devam edeceğiz" diyerek bitirdi.

Dayanışma adına yapılan basın açıklamasını Nurten Karahancı okudu ve "Bizler, Nuriye ve Semih'in devletin cadı avına karşı yürüttüğü hak ve adalet mücadelesini sahipleniyoruz" diyerek Nuriye'nin direniş içinde girdiği yeni yaşımı selamladı.

"Nuriye Semih Yaşayacak" sloganları atılırken, Ankara'da devam eden duruşmada karar için ara verildiği anonsu yapıldı. Ve Nuriye için ışıklar, zılgıtlarla güzel haber beklenmeye başlandı.

Nuriye Gülmen Tahliye Edildi

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın yargılandığı davanın 5. ve 6. duruşmaları 5 gün arayla görüldü.

27'inde yapılan duruşmaya Nuriye Gülmen yine getirilmezken, savcılık esas hakkında mütalaasını verdi ve Nuriye'nin tahliyesini istedi.

Nuriye'nin yine SEGBİS ile katıldığı duruşma boyunca avukatlar savunma yaptı, milletvekili ve tanıklar dinlendi, Nuriye ve Semih'in tek talebinin işlerine geri dönmek olduğu tekrarlandı.

Hastanede tutulan Nuriye ile görüşemediklerini ve savunma hazırlayamadıklarını tekrarlayan avukatlar, bu mahkemenin de bir çadır tiyatrosundan farksız olduğunu söylediler.

Mahkeme heyeti Nuriye Gülmen'in tutukluğunun devamına karar verirken, dışarıda bunu protesto eden ailelere de polis coplar ve gaz bombalarıyla saldırdı. 7 kişi gözaltına alındı.

1 Aralık günü görülen duruşmaya Nuriye yine getirilmezken, Savcı mütalaa vererek yine adli kontrol şartı ile tahliyesini talep etti.

Tanıkların ifade verip avukatların savunma yaptığı duruşmada, Semih Özakça, Acun Karadağ ve Nuriye Gülmen'e son sözleri soruldu. Yüksel Caddesi'nde eylemlere ve açlık grevine başlamadan önce sendikaları ve diğer ihraç edilen emekçilerle yaptıkları tartışmalar ve girişimleri anlatan davalılar, son çare olarak Nuriye ve Semih'in eylemlerini açlık grevine dönüştürdüğünü, bunu örgüt baskısıyla vb değil, şartların dayatmasıyla yaptıklarını anlattılar.

Acun Karadağ, "Nuriye savunma yapmadan, savunma yapmıyacağım! Bu dünyayı cennete çeviren cennete, cehenneme çeviren ce-

henneme gidecektir! Benim için cehennem vicdan azabıdır! Vicdanen yanlışsınız. Eğer vicdanınız varsa, Nuriye'nin öldürülmesini isteyen iktidara yaranacaksınız istediğiniz kararı verebilirsiniz. Hakkımızı helal etmiyoruz" derken, Semih Özakça da "Son sözümü söylemedim. Sizde sonra ben söyleyeceğim" dedi. Nuriye Gülmen ise, "Son sözüm var; Direnenler yaşasın, Yaşasın Yüksel Direnişi, Kahrolsun Faşizm!" dedi, mahkemeye karar için ara verildi.

Akşam ilerleyen saatlerde karar açıklayan Mahkeme heyeti Acun Karadağ ve Semih Özakça'nın beraatine, Nuriye Gülmen için "örgüt üyeliği" suçundan 6 yıl 3 ay hapis cezasına karar vererek tahliye etti.

Gece saatlerinde Nuriye Gülmen ambulansla zafer işaretleri ile evine götürüldü.

İstanbul 5 No'lu Şube İhraç Edilen Arkadaşlarıyla Buluştu

Mesleklerinden ihraç edilen emekçiler, 41 haftadır alanlarda meydanlarda mücadele ediyor. Bu 41 haftada yaşananları anlatmak ve deneyimlerini paylaşmak üzere 30 Kasım akşamı Eğitim Sen 5 nolu şubede buluştular.

Reza Zarrab tarafından 40-50 milyon Euro rüşvet aldığı iddia edilen Zafer Çağlayan'dan ilk açıklama: "Ama tabii o zaman Euro çok düşüktü..." Zaytung

Çalışma Bakanı'ndan Asgari Ücret Açıklaması: "Hem çok para başa bela zaten. Haberlerde görüyoruz işte..." Zaytung

SINIFSIZ BİR DÜNYA İÇİN KAUGAYA!

Bu yıl 19.su düzenlenen Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, Rusya'nın Soçi kentinde coşkuyla kutlandı. Birçok ülkenin katılımıyla gerçekleşen bu festival Che Guevara, Fidel Castro ve Muhammed Abdul Aziz'e adandı.

Devrimci Öğrenci Birliği olarak Türkiye ve Kürdistan coğrafyasının mücadele deneyimlerini, gençliğin mücadelesini, emekçilerin, işçilerin sesini duyurmak üzere bizler de festivale katılım sağladık. Ve orada enternasyonal dayanışma kurduğumuz ilişkilerle muazzam bir deneyim yaşadığımızı düşünüyoruz. Enternasyonal ilişkiler kurmak bizlere ayrı bir moral ve motivasyon sağladı.

Birçok ülkeden katılım gösteren devrimci gençlik örgütleriyle bir araya gelip konuşulduğunda ülkelerinde işçilere, öğrencilere, gençliğe yönelik yoğun bir baskının olduğunu anlatıyorlar. Bazı ülkelerde ise, örneğin Hindistan'da tıpkı Türkiye ve Kürdistan coğrafyasında olduğu gibi OHAL ilan edilmiş; emekçi halkın sesini duyuran TV kanalları, gazeteleri, kurumları kapatılmış, tutuklamalar olmuş. Burada da görüldüğü üzere dünya genelinde devrimin nesnel koşulları oluşmuş durumda. Emekçi halklar, işçiler,

gençlik devrim yolunda mücadeleyi yükseltmekten başka çarenin olmadığını söylüyor. İşsizliğin çok yüksek olduğunun, gençliğin geleceksizlikle karşı karşıya olduğunun vurgusu yapıyor ve mücadelede devrimin dinamik gücü olan gençliğin rolünün çok büyük olduğu belirtiliyor.

Aynı zamanda gerçekleşen Dünya Gençlik ve Öğrenci festival etkinliğinde uluslararası tekel, sermaye sınıfı, kapitalist sınıfı gelişen devrimci dalganın etkisini kırmak için politik çevirme hareketlerine de başvurmuş durumdaydı. Fakat çeşitli ülkelerin gençlik hareketleri bunun farkındaydı ve bu durum sonucunda bir eylem gerçekleştirildi. Hep bir ağızdan "El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido (Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez)" sloganı atıldı.

Nasıl ki Türkiye ve Kürdistan toprakları, sosyalizme, komünizme hasret ise festivale gelen birçok ülkenin gençlik hareketi de sosyalizme hasret olduklarını söylüyorlar. Festival alanında ellerimizde Marx'ın, Engels'in, Lenin'in, Che'nin silüetlerinin bulunduğu bayraklara yoğun ilginin olması da en temelde bunu gösteriyor.

Faşizmin dünyanın her yerinde azgınca saldırısı yükseliyor. Burjuvazi çöküşünün farkında, tam da bu sebeple burjuvazinin işçilere, emekçilere, gençlere yönelik saldırısı hız kazanıyor, sertleşiyor. Emperyalist-kapitalist sistemde ekonomik kriz baş göstermiş durumda, yoksulluk had safhalarda ve bu temelde yükselen bir yarı sınıf bunalım söz konusu. Bazı ülkelerde ise sosyalizm için, devrim için mücadele daha sancılı geçiyor. Örneğin Latin ülkelerinde, Hindistan'da, Türkiye ve Kürdistan topraklarında kapitalist siste-

min kendi iç çelişkileri derinleşmiş, sınıf savaşımı keskinleşmiş ve buna bağlı olarak çatışmalar daha sert bir hale gelmiş durumda.

Her yerde sorun ortak. Çözüm de ortak. "Dünyayı emeği ile yaratan ellerin son sözü: Kurtuluş için birlik, mücadele ve zafer!" oldu.

Gençlik;

Sınıfsız bir dünya için, emperyalist-kapitalist sisteme karşı kavgaya atılmamızın vakti olduğunu dile getiriyor. Emperyalist-kapitalist sistemin derin çatlakları küresel anlamda büyüyor. Devrim, dünyanın her yerinde somut hale gelmiş durumda. Halkların emperyalizme ve kapitalizme karşı büyüyen mücadelelerine karşı sermaye sınıfı birçok ülkede baskıyı arttırmış durumda. Ama bu baskılar dünya devriminin ilerleyişine çözüm olmayacaktır. Nazım Hikmet'in de dediği gibi "Çürüyen dış, dökülen et/ bir daha geri

dönmemek üzere yıkılıp gidecekler." Burjuvazi bunu çok iyi biliyor ve korkusu büyüdüğü için dünya emekçi halklarına, işçilerine saldırısı büyüyor, ama yıkılmalarına engel olamayacaklar. Dünyada komünizm hayaleti doluyor!

Gelecek bizim ellerimizde! Yürüelim haydi özgürlüklere giden yoldan! Bizleri bekler kavgaya akan nehirler!

HEDEFİMİZ SOSYALİZM!

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

GENÇLİK ETKİNLİKTE BULUŞTU

Dinci-gericiliğin hüküm sürdüğü yaşadığımızda topraklarda Devrimci Öğrenci Birliği olarak eğitimde gerilemeyi, YÖK'ü, demokratik-özzer üniversite istemini ve gençliğin hangi temellerde mücadele etmesi gerektiğini tartışmak için hem işçi gençlik ile hem de öğrenci gençlikle, 26 Kasım günü yaptığımız etkinlikte bir araya geldik. Konuşmaya başlamadan önce Comandante Fidel'in aramızdan ayrılışının, onu ölümsüzlüğe uğurlayışımızın birinci yıldönümü olduğu için Fidel Castro'yu andık ve Küba Devrimi'ni örnek alarak mücadeleyi daha da ileriye götürmemizin gerekliliği üzerine konuştuk.

Daha sonra söz alan arkadaşlarımız, dinci-faşist iktidarın her geçen gün eğitim sistemiyle oynayarak gelecek nesli dinci-kindar bir nesil haline getirdiğinden bahsetti. Bilimsel eğitimi müfredattan gerek evrimi çıkartması gerekse müzik dersleri müfredatını tümenden değiştirip yerine ilahi ve salavatların getirmesiyle reddettiğini, proje okul bahanesiyle birçok okulun imam hatip liselerine döndürdüğüünü, iktidarın öğrenci gençliğin geleceğine gölge düşürdüğüünü anlattı. Aynı zamanda, bazı siyasi yapıların kapitalist sistemde "Anadilde eğitimin, bilimsel-parasız eğitimin" gerçekleşeceğini düşünüyor olduklarını, fakat yaşamış olduğumuz sistem içerisinde bunun mümkün olmadığını, ancak devrimci öğrencilerin, emekçilerin devrim mücadelesi ile el ele yürümeyi hedeflediği zaman, yani politik özgürlükleri kazandığımızda akademik özgürlüğümüzü kazanabileceğimizi belirtti. Aynı şekilde 6 Kasım'da gerçekleşen YÖK protestoları yapan kitleler içerisinde bulunmamız gerektiğini ama kitlelere giderken devrimci şairlerle gitmemiz gerektiğini belirtti. Bu düzen içerisinde YÖK kaldırılırsa bile farklı adlarla yeni YÖK'lerin kaçınılmaz olduğunu dile getirip, tüm bu sorunların kapitalist sistemden kaynaklandığını söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Söz alan diğer bir arkadaşımız ise sermaye sınıfının egemen olduğu kapitalist sistemde gençliğin her geçen gün geleceksizlikle karşı karşıya bırakıldığını, üniversite

mezunu olan fakat işsiz kalan birçok genç insanın olduğunu, bu sebepler doğrultusunda genç insanların buna-lima girerek intihara sürüklendiğini anlattı; bilimsel eğitimi yok sayan dinci-gerici iktidarın sorgulamayan, düşünemeyen bir nesil yaratmak istediğini belirtti.

Eğitim sistemin sınıfsal bir karakter üzerinde biçimlendiğini şu sözleriyle açıkladı: "Toplum sınıflardan oluşur. Yaşadığımız kapitalist toplumda ise iki sınıf vardır. Toplumun küçük bölümü egemen sınıf olarak adlandırdığımız burjuvalardır, büyük çoğunluğu ise proleterler olarak adlandırdığımız sınıftır. Egemen olan sınıfın düşünceleri, topluma egemen olan düşüncedir. Eğitim sistemi de egemen olan sınıfın düşüncelerine göre yaratılıyor ve şekillendiriyor. O halde en temelde eğitim sistemi kapitalist toplumda emek-sermaye çelişkisi üzerinde yükseliyor. Eğitimin faşist ve gerici yapısı, bilimsellikten uzaklığı, üniversitelerde polis ve ÖGB'nin baskısı bu çelişkilerin yansımasıdır."

Dikkat çekilen bir nokta ise özzer-demokratik üniversite istemi üzerineydi. Özzerliğin anlamının öz iktidar olduğunu belirten arkadaşımız bu istemin gerçekçi bir talep olabilmesi için iktidarı hedeflemek gerektiğini vurguladı. Üniversitelerin bu noktada gençliğin hareket noktası olması gerektiğini, bununla birlikte üniversitelerin daha demokratik bir ortam haline getirilmesi gerektiğini söyledi. Ancak o zaman devrimci ajitasyonun, devrimci çalışmaların güçleneceğini anlattı. Eğitimin sınıfsal niteliğe sahip olduğunu ve bu sebeple "öğrenci olmaktan kaynaklı ortak çıkar ve sorun" olmadığını belirtti.

Ve son olarak gençliğin sadece akademik-demokratik taleplerle düzen içerisinde değil, aynı zamanda düzenin sınırlarını aşan talepler doğrultusunda da mücadeleyi yükseltmeyi görev bilmesi gerektiğini söyleyerek konuşmasını sonlandırdı. Daha sonrasında nasıl bir örgütlenme biçimi olabilir, üniversitedeki baskılara karşı devrimci öğrenciler ne yapabilir soruları hep birlikte etkinlikte tartışıldı.

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ/İSTANBUL

VATAN HAINİ

"Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.

Amerikan emperyalizminin yarı sömürgeciyiz, dedi Hikmet.

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ."

Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara haykırarak puntolarla,

bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson'un

66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan amirali

Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira.

"Amerikan emperyalizminin yarı sömürgeciyiz, dedi Hikmet

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ."

Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseversoniz, ben yurt

hainiyim, ben vatan hainiyim.

Vatan çiftliklerinizse,

kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,

vatan, şose boylarında gebermekse aşıktan,

vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvrınmaksa yazın,

fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,

vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,

vatan, mızraklı ilmühalse, vatan,

polis copuysa,

ödeneklerinizse, maaşlarınızsa

vatan,

vatan, Amerikan üsleri,

Amerikan bombası,

Amerikan donanması

topuysa,

vatan, kurtulmamaksa kokmuş

karanlığımızdan,

ben vatan

hainiyim.

Yazın üç sütun üstüne kapkara

haykırarak puntolarla:

Nazım Hikmet vatan hainliğine

devam ediyor hâlâ.

28.7.1962

Nazım Hikmet RAN

İŞÇİ SINIFI İÇİNDE ÇALIŞMA -1

İNAN ÇELİK

Tekrara düşme tehlikesini göze alarak önemli olduğunu düşündüğümüz bir konuyu ele almak istiyoruz: Reformizme "ekonomizm" eleştirisi, mücadeleyi kapitalist üretime, onun köklerine, onun devlete yönelmek yerine, "yaşanabilir" bir kapitalizm için mücadeleyi hedef olarak belirleyen yaklaşımdan dolayı yapılmaktadır. Tüm sınıf uzlaşmacısı ve sınıf işbirlikçisi politikalarını işçi sınıfının geri bilincine, sınıfın hazır olmamasına dayandıran reformizmin ıvır zıvır şeyler için enerjisini boşaltarak sınıfın mücadele azmini kırdığını, kendi inançsızlık ve umutsuzluğunu işçi sınıfına malettiğini görüyor, biliyoruz. Onlar için devrim ve iktidar, çıkmaz ayın son perşembesinin sorunu olduğundan, onlara bakılıp çıkarılacak sonuç devrim ve iktidar mücadelesinin nasıl yapılamayacağına dair olur.

Oysa devrimci işçilerin kendi pratik çalışmalarına bakarak dersler çıkarmaları gerekir. Bu da fabrika çalışmasında bazı eksik, hatalı kavrayışları yeniden yeniden tartışmakla mümkün. Ekonomizmin mücadeleyi günlük taleplerle sınırlayarak işçileri siyasal talepler uğruna mücadeleden uzak tutan veya onun öncü rolünü sadece söylem derecesine indiren her tavrı devrimci işçilerde haklı bir tepki ortaya çıkarmaktadır. "ıvır zıvır mücadelesi" olarak ortaya konulan politik eleştiriyi tersten okuyan, yanlış kavrayan pek çok devrimci işçi işyerlerinde gelişen fazla çalışma, mesai sorunu, kötü yemekler, usta başlarının ve ya formenlerin kötü muamelesi vb pratik sorunlar karşısında aktif tavır almaktan kaçınmaktadırlar. Her an siyasal propaganda ve ajitasyon yapma telaşı içine girerek işçiler içinde gelişebilecek bağları daha başında sekteye uğratabilmekte, üstelik bu davranışları işçilerin bizleri kendilerinden görmelerinin önünde engel haline gelebilmektedir.

İşçi sınıfının içinde yürütülen çalışmada politik kimliğini gizleyerek sahte işçilik/devrimcilik nasıl bir sorunsu işçilerin günlük taleplerine uzaklık, vurdumduymazlık, ona üstün bakmak da ayrı bir sorundur. Politik kimliğini gizleyerek işçilerin her dediğine "he" diyen, onların "siyasal

örgütlenmedir. Bunun için işe yeni başlayan bir devrimci işçi öncelikle fabrika içinde işçileri bir süre gözlemlemelidir. Hangi özellikleri taşıdıkları, ilişki biçimleri, kendi aralarında kurdukları arkadaşlıklar, kimlerin işçiler tarafından dikkate alındığı, güvenildiği, ortaya çıkan sorunlarda kimlerin çözüm ürettiği veya öne atıldığı gibi pek çok konuda çözümler yapmalıdır. Öz olarak ilişkilerin güvenli şekilde nasıl sağlanacağı iyi planlanmalıdır.

Çalışmada "ben devrimciyim" dediğimizde bütün kapıların açılacağı, her söylediğimiz kabul edileceği gibi bir sonuca varamayız. İşçilerin her ilişkiyi tartma, kabul etme ve içine alma süreçleri vardır ki bu da ancak günlük yaşamın sınanmasıyla olur. Unutmamalıyız ki biz etrafımızı ne kadar gözlemliyorsak etrafımız da bizi öyle gözlemliyor. İşçi sınıfı içinde kabul görmek, işini iyi yapmak, diğer işçilerle dayanışma içinde olmak, onlara yardım etmek, onların sorunlarını bilmek, çözümler üretmek, yaşamlarının içine girerek onların hayatlarına dokunan bir noktaya gelmekten geçer.

Herhangi bir işçi çalışma saatlerinde sadece işini yaparak bile tükenirken bir devrimci işçi hem çalışıp hem de örgütlenmeyi düşünerek her işçiden daha fazla yorulmayı göze almalıdır.

Bu da ancak o işletmede uzun çalışma saatlerinde kalmayı, her bir işçinin en ufak sorunu için günler ve geceler harcamayı gerektirir. Devrimci işçiler politikalarını işçilere taşımak istiyorlarsa önce çalışma yaşamındaki sınamalardan geçmek, onlardan biri olmak ve onların güvenini kazanmak zorundadır. Bunu başardığında işçilerin ilgi ve dikkatlerini çekebilir.

Fabrika çalışmasında şu soruları kendimize sürekli sormalıyız: "Neden buradayım? Neyi hedefliyorum? Nasıl başaracağım?" Bazılarımız için bu sorular abartılı hatta gereksiz gelecektir ancak sınıf çalışmasında deneyim ve işçiler içinde öncülük kısa bir çalışmanın ürünü olamaz. Ve bu noktada deneyim kazanılırken sayısız kereler hatalar yapacağız. Ancak örgütlenme çalışmasında en deneyimsiz işçiler bile amaç, hedef ve ona varmak için uygun yöntemi sürekli deneyerek ve araştırarak bulabilirler. Örgütlenme çalışmasında tek bir kalıp, tek bir şablon yoktur.

Leninistler ile reformistler arasındaki fark fabrikalarda işçilerle kurulan bağın şeklinde günlük talepler uğruna mücadeleye katılmada değil, işçilerin yerinin tarihsel olarak tespitindedir. Bu ilişkide işçileri koyduğu yerdir. Reformizm için işçiler onları koltuklara taşıyacak seçiciler, önünde ders verilecek yığınlardır. Devrimci işçiler için ise işçiler yarının iktidarını temsil eder. Reformizm barış içinde bir arada yaşamayı, domuzdan kıl koparmayı hedef olarak koyar. Leninistler hedeflerine sermaye ve onun devletini yıkmayı yerine işçilerin inşaa ederek yöneteceği bir iktidarı koyar.

Reformizmin sınıf hareketinin kitlesel grev ve eylemlerinin hızla siyasallaşarak makas değiştirebileceğine olan inançsızlığı özünde sınıfa inançsızlıktır. Büyük madenci yürüyüşünde hükümetin "Ankara'ya varırlarsa hükümeti devirirler" öngörüsü reformistlerde yoktur. Renault direnişinde işçilerin çok kısa bir sürede kendi deneyleri ile fabrika eylem komitelerini kurmaları ve kendi kararlarını kendilerinin almaları son de-

rece önemlidir. Eylemler farklı fabrikalara yayılınca fabrikalar arası koordinasyonu kurarak ortak hareket etme yeteneklerini görmek gerekir. Bunlar yerine işçilerin kendi kararlarıyla devrimciler dahil içlerine kimseyi almamasına bakarak "gerici oldukları" sonucuna varmak mümkün mü? Devrimcilerin işi sınıf hareketinin ve sınıfın ileri yönlerini görmektir.

"...Örneğin, kapitalist toplumda grev küçük bir buhrandan başka nedir? Rusya İşçileri Bakanı Bay Von Putkamer ünlü konuşmasını yaptığında haklı değil miydi 'Her grev devrimin binlerce birinin görünmesidir.' En barışçı, en 'demokratik' kapitalist ülkelerde bile grevler sırasında askeri birliklerin çağırılması büyük bir buhranda olayların

nasil geliştiğini göstermiyor mu?" (Lenin, 1905 Devrimi üzerine Yazılar, s.19)

Son yıllarda gerçekleşen sendikal örgütlenme çalışmalarının büyük çoğunluğu işçilerin sendikalara olan inançlarını, güvenlerini geriye itti. Burada sorun işçilerin mücadeleden geri durmalarında değil. İşçiler geri dursaydı sendikal örgütlenme bunca yenilgiye rağmen yeni yeni fabrikalarda gelişmezdi. İşçilerin yaşadığı güven problemi sendikal örgütlenmeye veya genel olarak örgütlenmeye karşı olmaktan öte sendikal bürokrasi ve reformizmin teslimiyetçi hattından kaynaklanmaktadır. Örgütlenme süreçlerinde işten atılan işçileri işe iade davaları ile mahkeme kapılarına bakar hale getiren uzlaşmacı, yasalci sendikal anlayış eylemlerin pek çoğunu sonlandırıp dağıttı. Bugün işçiler geçmiş deneyimleriyle örgütlenmeye karşı son derece temkinlidir. İşçiler içinde çalışma yapacak olanların bu tarihsel birikimi görmesi gerekir. İşçilerin mücadele azimlerinde değil, direnişleri dağıtan, eylemleri bozguna uğratan, işçilere işe iade davalarından kazanılacak "yüksek tazminatları" neredeyse tek hedef haline getiren burjuva sendikal anlayışta sorun.

Fabrikalarda oluşturulan bağların boyutuna derinliğine bakmadan başlatılan eylemler fabrikadaki örgütülüğün çoğu zaman varolan düzeyin gerisine düşmesine neden olur. Fabrikalarda hiç bir eylem işçilerle rağmen hayata geçirilemez. Elbette buradan her eylem mutlak kazanımla sonuçlanıp sonucuna varılmaz. Ancak işyerlerinde

irili ufaklı tüm eylemlerin küçük de olsa kazanımlar sağlaması moral değerlerin, mücadeleye inancın pekişmesine yardımcı olacaktır. Son dönemde sınıf içinde çalışmayı öncelendiğini iddia eden kimi çevrelerin başlattığı eylemlerde kendini sınıfın yerine ikame ederek kısa vadeli çıkarlarını sınıfın çıkarıymış gibi göstererek,

Leninistler ile reformistler arasındaki fark fabrikalarda işçilerle kurulan bağın şeklinde günlük talepler uğruna mücadeleye katılmada değil, işçilerin yerinin tarihsel olarak tespitindedir. Bu ilişkide işçileri koyduğu yerdir. Reformizm için işçiler onları koltuklara taşıyacak seçiciler, önünde ders verilecek yığınlardır. Devrimci işçiler için ise işçiler yarının iktidarını temsil eder. Reformizm barış içinde bir arada yaşamayı, domuzdan kıl koparmayı hedef olarak koyar. Leninistler hedeflerine sermaye ve onun devletini yıkmayı yerine işçilerin inşaa ederek yöneteceği bir iktidarı koyar.

işçilerin ortak iradesi ve insiyatifinden bağımsız işyeri eylemleri başlattıklarını görüyoruz. Bu eylemler, işçileri bir sonraki adıma hazırlayan, örgütlenmeleri sekteye uğratan hatta o fabrikalarda çalışmayı geriye götüren sonuçlara yol açıyor.

Buradan işçi sınıfına eylemsizliği önermek gibi bir sonuç çıkarılmamalı. Sorun yukarıda belirttiğimiz gibi fabrikalarda varlık nedenimizi, amaçlarımızı her an akılda tutarak tüm çalışmaya işçi sınıfının uzun vadeli hedef ve çıkarlarına göre şekil vermektir. Onlarla daha derin bağlar kurmak, tüm günlük talepleri onların siyasal talepleriyle birleştirmek, demokratik halk iktidarı programını ve devrim-iktidar perspektifini tüm öncü işçilere ulaştırmak, devrimci işçilerin görüvidir. Her işçi, tek tek işçi ilişkilerini fabrika örgütleri haline getirme ve örgütlü gücü güç örgütüne dönüştürme çabasında olmak zorundadır. Bunu başaracak birikim, güç ve donanıma sahibiz.

Güç örgütü olmanın ve iktidara ulaşmanın yolu, daha büyük bir enerjiyle fabrika çalışmasına katılmak, işçiler içinde güven kazanmak, daha büyük bir inançla işçileri leninist şiarların etrafında birleştirmek, fabrikalardaki komitelerin sayısını kat ve kat arttırmak ve bütün araçları sonuna kadar kullanmaktan geçiyor.

Uzlaşmacılık ve reformizmin pratik ve politik olarak da miyadını doldurduğu ve işçi sınıfının kendi öz örgütlenmelerine yüzünü döndüğü bu dönemde, "bu fabrika örgütlenmez", "bu işçiler hareket geçmez" diye düşünen işçi, tulumunu sırtından çıkarsın.

Fabrikalarda oluşturulan bağların boyutuna derinliğine bakmadan başlatılan eylemler fabrikadaki örgütülüğün çoğu zaman varolan düzeyin gerisine düşmesine neden olur. Fabrikalarda hiç bir eylem işçilere rağmen hayata geçirilemez. Elbette buradan her eylem mutlak kazanımla sonuçlanıp sonucuna varılmaz. Ancak işyerlerinde irili ufaklı tüm eylemlerin küçük de olsa kazanımlar sağlaması moral değerlerin, mücadeleye inancın pekişmesine yardımcı olacaktır.

gelişimini" yalnızca mesai ücretleri ve günlük çalışmada yaşanan sorunlara indirgeyen kişi iş savaşı, ulusal sorun, devrim ve iktidarı almaktan sözettiği anda daha önce işçilerle bunlar üzerine hiç konuşmadığı için nasıl güven kazanmayacaksa işçilerin günlük taleplerini ciddiye almayan onlar için mücadele etmeyi de aynı şekilde ciddiye almayacaklardır.

Fabrika ve işletmelerde işçiler devrimci işçilere, devrimci komünist olduğu için sırtlarını dönmeler. Bizler, ekonomik mücadele ile siyasal mücadelenin iç içeliğini yaşama geçiremiyor oluşumuzu, deneyimsizliğimizden veya ikisi arasındaki diyalektik bağı kavramadaki eksikliğimizden kaynaklandığını görmekteyiz. Lenin'in deyişiyle "komünistler işçilerden politik amaçlarını gizlemeler."

Burada elbette devrimci işçiler açısından "politik amaçları gizlememe" çalışmanın güvenliğini, sürekliliğini dikkate almayı da içerir. Her fabrika ve işletmede bizlerin çalışmasını işverenlere uçurmayca atan kişiler olacaktır. Çalışmanın kesintiye uğramaması, ilişki kurulan işçilerin birbirleri ile bağlarının açığa çıkmaması için işyeri komitelerinin ve onların faaliyetlerinin gizlenmesi gerekir. Gizlenecek olan düşünceler değil

YAŞASIN BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ

Raul Castro, Ekim Devriminin 100. yılı nedeniyle düzenlenen toplantıda bir bildirge okudu. Bildirgeyi paylaşıyoruz.

Yoldaşlar

Yirminci yüzyılın en olağanüstü olaylarından birini anmak için toplanmış bulunuyoruz. Bu olay, insanlık için yeni bir çağı başlatan Büyük Ekim Sosyalist Devrimidir.

Son zamanlarda bazı medya organlarında, dünyanın ilk sosyalist devletinin kuruluşuna, sömürenin ve sömürülenin olmadığı bir dünyanın mümkün olduğunu gösteren yeni bir toplumsal rejime yol açan Devrim'in önemini küçültme eğilimi görülüyor. Bu eğilim Devrim'in seçkin kılavuzu Vladimir İlyiç Lenin'in rolünü de küçültmeye, hatta göz ardı etmeye çalışmaktadır.

Başkomutan Fidel Castro Ruz, Lenin hakkında şöyle demiştir: "O, Marx'ın fikirlerini te-

reddütsüz benimseyen ve onu uçsuz bucaksız ve sadece kısmen sanayileşmiş bir ülkeye taşıyan parlak bir devrimci stratejist idi. Lenin gerçekten olağanüstü bir adamdı; bir profesyoneldi ve Marksist teorinin özünü ve anlamını olanca derinliğiyle yorumlama kabiliyetine sahipti."

Lenin, emperyalizmin krizinden yararlandı ve bu krizi kendi savaşıyla ağırlaştırarak Çarlık Rusya'sında yükselen işçi hareketini sosyalist devrime taşıdı. Lenin o günlerde kendi ortamında yeterince anlaşılmadı, fakat o sırada ezilenlerin, işçilerin siyasi iktidarı ele geçirmenin kendileri için özgürleşmenin yegâne yolu olduğunu fark ettiklerini onun kadar derinden kavrayan kimse yoktu.

Lenin'in parlak liderliği o büyük Devrim'e yol açtı. Bu Devrim sayesinde bütün dünyanın ezilenleri için geri dönüşü olmayan değişimler yaşandı.

Yüz yıl sonra, faşizme karşı kazanılan zaferin ardından birkaç yıl içinde, Çin, Vietnam ve Küba devrimleri gibi yirminci yüzyılın diğer büyük toplumsal devrimlerine yol açan Bolşevik Devrimi'nin muazzam katkısını ve mirasını inkâr edemeyiz.

Ekim'de meydana gelen olaylar, o sırada Marksist teorinin özgül koşullarda uygulanması, dünya toplumsal devriminin geçerli olduğunu kanıtladı. Lenin'e göre Rusya dünya toplumsal devriminin sadece başlangıcı ve bu devrime doğru atılan bir adımdı.

Sömürsüzleştirme süreci, Ekim Devrimi'nin muazzam etkisi olmaksızın gerçekleşmezdi. Ekim Devrimi halkların kendi kaderlerini tayin ve bağımsızlık hakkının dünyanın pek çok ülkesinde bir gerçeklik hâline gelmesine belirleyici bir katkıda bulundu.

Bu büyük başarının yadsınmaz bir katkısı, yeni bir politik-ekonomik sistemin inşa sürecinin başlangıcıydı.

Devrim küresel güçlerin mevzilenmesinde köklü bir değişim yarattı, sömürüyü yok etmenin mümkün olduğunu, farklı yönetim ve demokrasi biçimleri olduğunu, halkları ve ulusları ezen savaşların ve bölünmelerin yaratıcısı olan kapitalizmin sunduğu formüllerin ötesinde alternatifler olduğunu kanıtladı.

Uluslararası ilişkiler alanında Lenin yeni bir mücadele tarzını başlattı. Barış Kararnamesi'nde ve Rusya Halklarının Hakları Deklarasyonu'nda yer alan, Devletler ile Halklar arasındaki ilişkilerin belirlenmesi için saptanan ilkeler günümüzde daha da ilerletilmiştir ve hâlâ geçerlidir.

SSCB tarihsel olarak çok kısa bir sürede, teknolojik ve endüstriyel gelişme sağladı. Cehaletin kökünü kuruttu, eğitimi genelleştirdi, yüksek bilimsel düzeye ulaştı, istihdam ve sosyal güvence sağladı, kadın haklarını, yanı sıra çocukların ve gençlerin haklarını yüceltti.

Bu başarılar, askeri, ekonomik ve politik saldırı altında kazanıldı. Yeni oluşan sosyalist Devlet, Devrim'in gereklerini kan ve ateş içinde yerine getirdi ve bütünüyle harap olmuş, yaralı ve engellenmiş bir ülkeyi, büyük fedakârlık ve kahramanca bir çabayla inşa etmeye başladı.

SSCB'yi oluşturan halkların bu çabaya büyük katkıları oldu, fakat bu katkıların hiçbirini faşizmin yenilgisinden daha önemli değildi. Bu zafer nedeniyle SSCB halkları sonsuz minnetimizi hak ediyor.

Ekim Devrimi'nin yarattığı akım ve zamanın en gerici emperyalist ülkesine karşı

başlatılan çok yönlü savaş Latin Amerika'ya da ulaştı; önce müdahaleye uğrayan, daha sonra yeni-sömürge olan bir cumhuriyetin koşullarında Devrim fikirleri Küba'yı da kapsayarak bütün Latin Amerika'ya yayıldı.

Emperyalist hâkimiyetle ve emperyalizmin suç ortağı olan hükümetlerle karşı karşıya gelen Küba'nın farklı devrimci grupları, (Jose Marti'nin savunduğu fikirlerin yanı sıra, Ekim Devrimi'nin fikirlerini, Marksizm-Leninizm'in fikirlerini de benimsediler.

1970'te Küba Devrimi'nin tarihsel önderi, tarihsel liderimiz, Lenin'in yüzüncü doğum günü anısına bir konuşma yaparken şöyle dedi: "1917 Ekim Devrimi olmasaydı Küba, Latin Amerika'nın ilk sosyalist ülkesi olarak kurulamazdı." Daha sonra, 1972'de ise sosyalist Devrim'imizin kökleri üzerine düşünürken şu derin ifadeyi kullandı: "Küba'da yaşanan devrimci süreç, Marx, Engels ve Lenin'e ait fikirlerin taşıdığı olağanüstü gücün doğrulanmasıdır."

Bu yüz yıl içinde, fakat esas olarak Avrupa'da sosyalist sistemin yok oluşundan bu yana, Ekim Devrim'i hakkında çok farklı ideolojik konulardan çok şey yazıldı ve tartışıldı. Ne yazık ki benimsenen aşırı konular, amaçları ve sonuçları dikkat çekici biçimde çarpıtarak, kapitalizmin sosyalizme karşı üstünlüğünü kanıtlamayı amaçlayan görülmemiş bir düşüncüyü dayatma niyetiyle, bu Devrim'in savunduğu fikirlerin başarısızlığa uğradığı noktasında birleştiler.

Ekim Devrimi başarıları ve hatalarıyla, olağanüstü karmaşık bir süreci başlattı; fakat bizler onu yargılamak için her şeyden önce Devrim'in içinde geliştiği tarihsel koşulları, uluslararası bağlamı ve her devrimci sürecin içerdiği çelişkileri dikkate almak zorundayız. Devrim, aynı zamanda, dünyayı dönüştürmek, ütopyayı gerçekliğe çevirmek için yapılan ilk büyük girişimdi.

Günümüzde emperyalizm yeni ittifaklar kurmaya çalışıyor ve mümkün olan bütün araçlarla toplumsal değişimi boğmak ve yok etmek için her türlü girişimi deniyor.

Bu tarihsel bağlamda, Ekim Devrimi'ni ve bir sistem olarak sosyalizmi esinleyen fikirlerin olanca gücünü muhafaza ettiğini onaylayabiliriz. Eşitlik, dayanışma, enternasyonalizm, toplumsal adalet, halkların kendi kaderlerini tayin hakkı, Ekim Devrimi'nin özünü oluşturan bağımsızlık ve egemenlik, bizim devamımıza devam edecektir.

**Yaşasın Büyük Ekim Sosyalist Devrimi!
Sosyalist Ekim Devrimi Kutlu Olsun!**

